

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. M. prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na brak udokumentowania wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że nie zaliczono mu okresu od 15.11.1973 roku do 31.10.1977 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym jako spawacz elektryczny ponieważ brak jest dokumentów potwierdzających zatrudnienie w szczególnych warunkach oraz okresu od 15.02.1996 roku do 16.02.1997 roku z tytułu zatrudnienia w S. H. S. w G. ponieważ świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie spełnia warunków formalnych, nie zawiera odniesienia resortowego.

/decyzja k. 14 -14 odw akt ZUS plik II/.

W dniu 15 grudnia 2015 r. wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o przyznanie mu prawa do emerytury. Wniósł o uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 15.11.1973 roku do 31.10.1977 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym jako spawacz elektryczny oraz okresu od 15.02.1996 roku do 18.04.1997 roku z tytułu zatrudnienia w firmie (...) w G. jako kierowcy cysterny 3,5 tonowej

/ odwołanie k.2- 3 /.

Odpowiadając na odwołanie pismem, które wpłynęło do Sądu w dniu 07 stycznia 2016 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji /odpowiedź na odwołanie k. 4-4 odw./.

Na rozprawie w dniu 26 października 2016 roku wnioskodawca poparł odwołanie. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania /oświadczenia stron: protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 21/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. M., urodzony (...), wniosek o emeryturę złożył w dniu 7 października 2015 r. Nie jest członkiem OFE. /wniosek k. 1-4 odw. akt ZUS plik II/.

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 26 lat, 5 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych /okoliczność bezsporna/.

Wnioskodawca ma wykształcenie zasadnicze zawodowe. Ukończył (...) Szkołę Zawodową w zawodzie spawacz. Od dnia 25 października 1974 roku do 13 października 1976 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową / kwestionariusz osobowy – k. 22 – 23 – akta osobowe koperta k. 29, zaświadczenie k.13 akt ZUS II plik/.

W spornym okresie od dnia 15 listopada 1973 roku do dnia 31 października 1977 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) (poprzednio R. – K. Przedsiębiorstwo Budowlane) w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie tego zatrudnienia zajmował stanowisko spawacza elektrycznego /świadectwo pracy – k. 1-1 odw, k.3, karta obiegowa zmiany k.12- 13- akta osobowe koperta k. 29/

W podaniu o pracę do powyższego zakładu pracy z dnia 8 listopada 1973 r. wnioskodawca wniósł o przyjęcie go na stanowisko spawacza /podanie o przyjęcie do pracy k.26 -akta osobowe koperta k. 29 /.

W okresie tego zatrudnienia wnioskodawca miał przydzieloną odzież ochronną

/ oświadczenie k.20 akta osobowe koperta k.29/.

W okresie tego zatrudnienia odbywał zasadniczą służbę wojskową od 25 października 1974 roku do dnia 13 października 1976 roku. Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej zachował ciągłość pracy od dnia 15 listopada 1973

roku w w/w przedsiębiorstwie w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz elektryczny przyjęty ponownie do pracy od dnia 11 listopada 1976 roku

/ zaświadczenie k.13 , karta obiegowa zmiany k.6, umowa o pracę z dnia 11.11.1976 rok k.8 – akta osobowe koperta k. 29

W dniu 4 listopada 1976 roku wystawiono mu zaświadczenie lekarskie o zdolności do pracy na stanowisku spawacza na wysokości

/ zaświadczenie k.24 – akta osobowe koperta k.29/.

W okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym wnioskodawca pracował tylko jako spawacz elektryczny przy montażu konstrukcji stalowych przy montażu i budowie budynków. Wnioskodawca spawał łącząc ze sobą wiązania i łączenia płyt do budowy domów z wielkiej płyty. Większość prac była wykonywana na wysokościach

/ zeznania świadka R. B. protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-20 odw, zeznania świadka M. J. protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-20 odw, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-21 /.

Wnioskodawca pracował co najmniej 8 godzin dziennie a nawet dłużej kiedy była taka potrzeba w związku z niewłaściwym wykonaniem prac przez innego pracownika

/ zeznania świadka R. B. protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-20 odw, zeznania świadka M. J. protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-20 odw, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-21 /.

Pracę w powyższym zakładzie wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy a nawet dłużej. Nie był oddelegowywany do innych prac. Nie miał przerw w zatrudnieniu

/ zeznania świadka R. B. protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-20 odw, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 26 października 2016 roku k. 20-21 /.

Organ rentowy przyjął za udowodniony staż w warunkach szczególnych w wymiarze 13 lat i 9 miesięcy / decyzja k.14 -14odw akt ZUS plik II/.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i załączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, oraz na podstawie przesłuchania odwołującego się i zeznań zgłoszonych przez niego świadków - R. B. i M. J.. Zeznania te Sąd ocenił jako wiarygodne, spójne i korespondujące z przesłuchaniem wnioskodawcy oraz zgromadzoną dokumentacją. Świadkowie R. B. i M. J. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w S. byli zatrudnieni w spornym okresie - w tym samym okresie czasu co wnioskodawca, mieli z nim bezpośrednią styczność pracując razem z J. M., tym samym nie można oceniać ich zeznań jako opartych na przypuszczeniach lub relacjach innych osób.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2015 r. poz. 748 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Art.184 ust.2 stanowi z kolei, że emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z przepisu art.32 wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy stanowisk do tego uprawniających określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm).

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale XIV (zatytułowanym „Prace różne”) pod poz. 12 „Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Wymaga podkreślenia, iż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, a tylko rodzaj powierzonych mu prac. Świadczy to o tym, że nawet jeśli w świadectwie pracy, czy też w innych dokumentach znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego w sposób nieprecyzyjny została wskazana nazwa stanowiska zajmowanego przez ubezpieczonego, to i tak nie może to być decydującym kryterium w zakresie jego oceny pod kątem zakwalifikowania do prac wykonywanych (czy też nie) w szczególnych warunkach, zwłaszcza wobec kategoriycznych i w pełni wiarygodnych zeznań powołanych w sprawie świadków oraz informacji wynikających z akt (por. wyrok SA w Gdańsku III AUa 2119/2012, Lex Polonica nr 5269010).

Ustalenia Sądu dokonane w przedmiotowej sprawie wykazały, że praca, którą w spornym okresie wykonywał wnioskodawca mieści się we wskazanej powyżej kategorii prac w warunkach szczególnych.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie ogólnego stażu pracy (co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych) oraz wymaganego wieku emerytalnego (ukończone 60 lat z dniem 03 listopada 2015 r.), a także nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy spornego okresu pracy od 15.11.1973 roku do 31.10.1977 roku w warunkach szczególnych w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym oraz od 15.02.1996 roku do 16.02.1997 roku w firmie (...) w G..

Okresów tych organ rentowy nie uznał z powodu braku świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawionych przez pracodawcę ze spełnieniem wymaganych warunków formalnych ze wskazaniem odniesienia resortowego.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii zaznaczenia wymaga ugruntowane w judykaturze stanowisko, zgodnie z którym regulacja § 2 statutu ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków /por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562/.

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Reasumując, w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie wykonywał stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy prace określone w dziale XIV poz. 12 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał bowiem, że w okresie od 15.11.1973 roku do 31.10.1977 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym na stanowisku spawacza elektrycznego.

W ocenie Sądu wnioskodawca udowodnił, iż w spornym okresie od dnia 15.11.1973 roku do 31.10.1977 roku w ciągłości wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach.

Wskazują na to jednoznacznie zeznania świadków R. B. i M. J. pracujących wraz z wnioskodawcą w spornym okresie w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w S.. Świadkowie opisali, jakiego rodzaju prace i w jakim okresie wykonywał wnioskodawca wskazując, że był on spawaczem elektrycznym, że w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał te prace związane z montażem konstrukcji stalowych przy montażu i budowie budynków. Były to prace w większości wykonywane na wysokości.

W zachowanej dokumentacji osobowej wnioskodawcy ze spornego okresu brak jest dokumentów wskazujących na przerwę w zatrudnieniu na wymienionym stanowisku. Ponadto świadkowie wskazali, że wnioskodawca nie

był oddelegowywany do innych prac, nie miał przerw w zatrudnieniu i że nie było sytuacji, aby w tym czasie wykonywał inne prace poza spawaniem. Zeznania świadków i treść dokumentacji osobowej pozostają w zgodności z przesłuchaniem wnioskodawcy.

Wskazać należy, że Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że okres zasadniczej służby wojskowej, odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2006 r., sygn. akt III UK 5/06, OSNP 2007/7 – 8/ M.P.Pr. (...)).

Sąd Najwyższy słusznie wskazał, że przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej uznaje się za zawieszenie realizacji nadal trwającego stosunku pracy z tego względu, że w okresie odbywania tej służby nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy, ponieważ pracownik doznaje przeszkód w świadczeniu pracy z powodu odbywania zasadniczej służby wojskowej, co prowadzi do zawieszenia świadczeń pracodawcy, które na ogół są ekwiwalentami za pracę wykonaną.

Równocześnie trzeba podkreślić, że jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy powołanym wyroku, obowiązkiem obywatela polskiego jest obrona ojczyzny, a zakres obowiązku służby wojskowej określa ustawa (art. 85 ust. 1 i 2 Konstytucji RP). Ponadto konstytucyjna zasada demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2), zasada równości wobec prawa i zakaz dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji), wymuszają na gruncie Konstytucji, będącej najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej (art. 8 Konstytucji RP), ustanawianie takich regulacji ustawowych lub dokonywanie wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które wykluczają jakiegokolwiek pokrzywdzenie obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony ojczyzny. W konsekwencji na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne są zawsze okresami składkowymi (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach), bez potrzeby wypełnienia jakichkolwiek dalszych warunków, a w szczególności bez względu na to, czy okresy odbytej służby były poprzedzone stosunkiem pracy lub innym stosunkiem prawnym kreującym tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego. Oznacza to, że okres czynnej służby wojskowej jest składkowym okresem ubezpieczenia dla każdego ubezpieczonego, który odbył taką służbę.

Zgodnie z art. 124 ust. 1 nieobowiązującej już ustawy z dnia 30 stycznia 1959 roku o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108), zakład pracy, który zatrudniał pracownika w chwili powołania do czynnej służby wojskowej, obowiązany był go zatrudnić na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli pracownik najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej zgłosił swój powrót do pracy. Dopiero niezachowanie tego terminu powodowało rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn od pracownika niezależnych (ust. 2).

Zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 125 tej ustawy, pracownikowi, który zgłosił się do pracy w terminie określonym w art. 124 ust. 1 zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień.

W oparciu o powyższe należy stwierdzić, że okres odbytej czynnej (zasadniczej) służby wojskowej przez pracownika zatrudnionego poprzednio w szczególnych warunkach pracy, który po zakończeniu tej służby zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia, traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy. Skoro zaś okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w szczególnych warunkach, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 124 i 125 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 roku o powszechnym obowiązku wojskowym, w zw. z art. 32 ustawy

o emeryturach i rentach).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wnioskodawca spełnił zgodnie z przepisami prawa warunki do zaliczenia mu okresu zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym. Wnioskodawca został powołany do zasadniczej służby wojskowej w czasie trwania zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie budowlanym i po jej zakończeniu w dniu 13 października 1976 roku podjął pracę na stanowisku spawacza elektrycznego w dniu 11 listopada 1976 roku. Zachowany został zatem wymagany 30 - dniowy termin zgłoszenia powrotu do pracy po odbyciu służby wojskowej.

W ocenie Sądu wnioskodawca udowodnił, iż w spornym okresie od 15.11.1973 roku do 31.10.1977 roku w ciągłości wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w S. pracę spawacza elektrycznego określoną w dziale XIV poz. 12 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że we wskazanym wyżej okresie pomimo braku świadectwa pracy, stwierdzającego okresy pracy w warunkach szczególnych wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku spawacza elektrycznego w warunkach szczególnych.

Odnosząc się natomiast do drugiego spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w firmie (...) wskazać należy, że bezprzedmiotowa jest analiza powyższego okresu zatrudnienia wnioskodawcy wobec uznania, że pracował on w warunkach szczególnych w okresie od 15.11.1973 roku do 31.10.1977 w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...).

Lektura przedstawionych dokumentów oraz zeznań świadków i przesłuchania wnioskodawcy pozwala uznać, iż J. M. wykonywał pracę spawacza elektrycznego w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w S. od dnia 15.11.1973 roku do 31.10.1977 stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Powyższe ustalenia pozwalają przyjąć, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Na podstawie art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Zgodnie zaś z art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Wnioskodawca złożył wniosek w dniu 07 października 2015 roku, a w dniu 03 listopada 2015 r. ukończył 60 lat, zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od dnia 03 listopada 2015 roku tj. od dnia w którym ukończył 60 lat.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu

D. D-Z.